

Ngồi yên để thấy

Các bạn thân mến,

Hôm nay không có dự định làm gì cả, ngoài kia có nắng, nắng trải nhẹ như loạt dải tơ vàng nhạt lên bụi trúc, con chim nhỏ vỗ cánh liên tục mà vẫn đứng yên, có lẽ còn thềm một chút mật hay sương còn sót lại từ đêm qua, rồi những giọt sương từ từ rơi xuống đám cỏ bên dưới khi nhánh trúc bị lay động vì gió. Con nhện vẫn kiên nhẫn dệt tiếp mạng lưới của mình, không thềm để ý đến người ngồi im bên cửa sổ. Tôi biết, trong công viên nào đó, cũng có người ngồi im trên băng gỗ ngắm mây trắng trôi với những biến dạng khác nhau. Tôi muốn thờ cùng nhịp với người đứng im bên hồ có nhiều con ngỗng, nhẹ nhàng rải những hạt khô và cũng muốn ngồi thật im với ai đó trong thư phòng bên những chồng sách. Và chúng tôi, dù không quen biết, cùng nhau ngồi im và thờ.

Tôi biết có những thứ đang cận kề tôi, thế giới như thu hẹp trong lòng bàn tay, tôi thấy bệnh dịch lan tràn khắp nơi, chỗ này đang trở lên và nơi kia đang bị dập, người người khắp nơi không còn thờ được ngay trong nguồn không khí của trời cha đất mẹ, kèm theo những lời kêu gọi bảo vệ chính mình và cho người bằng việc chích ngừa, chỉ vì những cái chết rất vô duyên do việc không mang khẩu trang hay chích ngừa, và cho dù khoa học có tiến bộ đến đâu đi nữa, những con vi trùng này vẫn biến dạng tiếp tục để đánh ngã người tin hay không tin sự hiện hữu và sống chung của chúng với loài người bấy lâu nay.

Thấy người bắn giết nhau vì chủ nghĩa này, thù hận nọ. Thấy người từ trong gia đình đến bạn bè, ngoài xã hội nguyên rửa, ganh ghét, đố kỵ, nhỏ nhen lẫn nhau. Thấy những danh lam thắng cảnh hôm qua trở thành hoang tàn, bị chôn vùi trong tro bụi khi đất Mẹ trở mình răn dạy qua các núi lửa bấy lâu nay. Thấy Trời cha trở mình rên xiết qua những cơn giông bão, lụt lội vì đàn con mình lâu nay không để tâm đến thiên nhiên và tài nguyên của vũ trụ. Thấy đoàn người bỏ quê đi tìm đất sống. Thấy những người trẻ trong Thế Vận Hội bên Trung Quốc tranh giành nhau cái „cup“ mà không ngần ngại dùng những thủ đoạn không tốt với nhau.....Thấy luôn cả những ai đó đã khoác áo nâu bình dị để đi tìm cái Không mà vẫn còn hãnh diện chỗ đứng trên dưới, trong ngoài của mình.

Thấy nhiều, nhưng lấy đó làm những rào cản, răn đe để chính mình học hỏi và sửa chính mình.

Ngồi im để thấy bên ngoài rồi đến bên trong

Ý tưởng hiện lên như một mớ bong bóng, tràn lán, đè lên nhau với cảm giác vui buồn lẫn lộn, có gì lạ đâu nhỉ? Đời là vậy mà! Nhìn thấy để tiếp tục sống cho thật đẹp.

Những người thân yêu, lần lượt theo cõi đi về, mất hút, như những con sông trôi về biển mẹ, có nhớ thì chỉ thấy bạc đầu thêm, những dòng chữ tâm tình đến họ chưa viết hết, vài ba cuốn sách bên giường còn đọc dở dang. Tôi đang là chủ hay vẫn là khách của TÔI? Trong cái vườn tâm đầy cỏ dại này.

Tự hỏi, bao nhiêu chặng đường mình đã đi qua, bao nhiêu nơi mình đã có mặt ?, từng gặp bao nhiêu người ? nói chuyện hợp thì uống với nhau vài tách trà thơm thắm tình bằng hữu, nếu không thì quay đầu bước tiếp. Rồi lang thang hết nơi này đến nơi khác; nơi nào tốt thì ở lại vài ngày, vài tháng vài năm, nơi nào không thích thì không ở lại dù chỉ một ngày.

Nói cho cùng, chắc không riêng mình tôi, ta vẫn phải đi tiếp, không quay đầu nhìn lại, vì thực ra ta chỉ là người lữ khách trên chuyến hành trình vô tận. Tôi thấy: phu thê, cha mẹ con cái, bạn bè, quân

thần,...sớm muộn gì thì cũng từ biệt mà thôi. Chỉ có điều là sớm vài hôm hay muộn đôi ba ngày...không mang theo được bất cứ cái gì ngoài thân mà hành trang là những gì mình đã tạo tác ra từ thân, miệng, ý khi khoát lên người bộ áo mới. Cho nên lúc còn có nhau, còn ở bên nhau, nên trân trọng và tử tế, vui vẻ trọn vẹn với nhau bằng cả tấm lòng chân thật... để khi mất nhau rồi không phải ân hận, luyến tiếc, dằn vò, người nào rồi cũng tiếp tục con đường của người đó... với niềm vui mới. Gió theo chiều gió, vui buồn ly hợp như mờ tỏ tròn khuyết một vầng trăng.

Ngồi im, để thấy những khoảnh khắc phân hai và nhập một, để cảm nhận sự im lặng tuy chưa vững lắm nhưng có vị thơ vị nhẹ, một chút tịch mịch đang soi chiếu tận nguồn cơn, để thấy bàn tay vô ngã của Sư Ông đang cầm đóa sen hồng đưa lên mũi, chạm đến nụ cười vi diệu, nụ cười sao mà vô tận ý, vô chung...

A! Sư Ông đang mỉm cười âu yếm gọi tôi về để mở to đôi mắt lem nhem, thưởng thức màu nắng âm ấm gọi Xuân đang chan hòa khu vườn nhỏ, để ngắm tiếp mây trắng trên kia đang trôi nhẹ như nước qua đất lành, để nghe tiếng chim ríu rít hát bài tình ca, để biết thương sâu, biết hiểu thấu, sống trọn vẹn ân đáp nghĩa đền trong từng hơi thở, từng bước chân cho mình và cho người...và để cho một ngày mai niềm mong muốn „mọi người biết thương nhau“ trở thành sự thật. Và để đâu đây còn có những lữ khách ngồi thật yên bên hiên nhà nghe gió nhẹ hôn

Kính dâng Sư Ông và những người tôi thương quý.

Đến đi thong dong

Gió vẫn còn bay con biết không

Khi mưa xa tiếp áng mây gần

Hạt nắng từ cao rơi xuống thấp

Cho lòng đất thấy bầu trời trong

Ta vẫn còn, đến đi thong dong

Có không, còn mất, chẳng bán khoán

Bước chân con, hãy về thanh thản

Không tròn, không khuyết, một vàng trắng

TS TNH

Hiên trúc, rằm tháng Giêng Nhâm Dần

Tâm Hải Đức

Kính mời đọc thêm những bài khác của tác giả tại:
<http://www.vietnamvanhien.org/TamHaiDuc.html>

www.vietnamvanhien.net

